

ÇOK BÜYÜMEM LAZIM

Gizem YAZ

“Çok Büyümem Lazım”

Siyah beyaz başladı her şey bir satranç tahtası başında. Köşeye sıkıştıramadığım şah ilk oyunu bitirdi, tarumar edilen vezirim ikinciyi. Yenişemedik ikimiz, e yenmek de istemedik zaten. Yenmek ve yenilmekten fazlasıydı o pazar sabahının ilk oyunları. Beraber olmaktı; bir piyonla tanışmak, kaleyle konuşmak, atla şahlanıp fille kaynaşmaktı. Damalı zeminin dışına atılan her taşla adım adım ruhlar yakınlaştı. Arkadaş oldu Gizem ile Çağrı.

Sonra renkler başladı akmaya.

Kastamonu'dan pembeler,

Hatay'dan maviler,

Bolu'dan sarılar,

Tunceli'den kırmızılar,

Amasya'dan turuncular...

Ebemkuşakları açtı ODTÜ'nün gözlerden uzak bir köşesinde. Mini mini ellerden bavullar alındı, isimler değiş tokuş edildi ve sevgiler verildi. Öylece karşılıksız, öylece saf, öylece derin sevgilerdi onlar. Hissetmek gerekirdi inanmak için. Sığmazlardı kelimelere, sığmadılar bu izlenime.

Anneden babadan ilk kez ayrılmanın şokuyla akan yaşlar, bir abinin omzunda kuruyacaktı. Geldiğine ağlayan o baş gittiğine de ağlayacaktı. 8 gün yetecekti bağlanmaya, 8 gün kafi gelecekti bir miniğin gönlünü çalmaya. 8 gün demek dile kolay ama yumurta tokuşturulacak 8 kahvaltı demekti o 8 gün. Ay'ın gittikçe daha da tombullaşmasını, ilk dördüne ulaşıp dolunaya koşmasını izleyecek 8 gece; dış fırçalamak için yarışılacak 8 akşam; beklerken sohbeta dalınacak 8 öğle yemeği sırası; yatmadan önce duyulan 8 "İyi uykular, kovalasın seni tavşanlar!" nidası...

Bambaşka bir evrene düşmenin yabancılığıyla itiraz edeceklerdi ilk gün:

"Neden İlkyar tişörtü giyecekmişim, kombin yaptım ben o kadar?"

"Neden telefonlar alınıyor ya? Story çekecektim Instagram için!"

Dünyanın maddi kaygılarıyla büyümüş, toplumun dayatmalarıyla kirlenmiş genç dimağlardaki bu izler silinecekti günbegün. Önce kimin üzerindeki hangi markaymış unutulacaktı, gök mavisine bürünecekti herkes. Sonra fotoğraflar sosyal medyada paylaşmak için değil anılar için çekilecekti. Çocuklar yavaşça güzel görünmeye çalışmayı bırakacaklardı o fotoğraflarda ve güzel görüneceklerdi saf mutluluklarıyla. Çocuklar yalnızca çocuk olacaktı yeniden. Bizi de çocuk yapacaklardı kendileriyle beraber.

Siyah ekranlardan kalkan yüzler birbirlerine ve dünyaya dönecekti. Arkadaşlar edineceklerdi yurdun dört bir yanından. Oyunlarını öğreteceklerdi, geleneklerini paylaşacaklardı. Göçmen halayıyla Şemmamme, kolbastıyla Tokat sarması, zeybekle üç ayak art arda oynanacak, bir potada eriyecekti. Fındığın kabuğuna "zuluf", üzümün hamına "sası", bir kere yaz bilim okuluna gelmiş olan herkese "kardeş" denecekti. Sen, ben o; aniden "biz" oluverecekti.

Ah bir görseniz o "biz"i, ne güzeldik! Ne güzeldik ablalar, abiler, kardeşler bir araya gelmiş Anıtkabir'i maviye boyarken, Ata'mızın huzurunda çok okuyacağımıza yine yeni yeniden söz verirken, kütüphanesine hayran kalıp tablosuna selam verirken! Ne güzeldi çelenk bırakırken heyecandan gözleri yaşaran, sesi titreyen Süeda; ne güzeldi bayrağını evinden getirmiş sırtında dalgalandıran Halide, ne güzeldi Aziz Sancar'ın ödülüne bakıp "Benim de kazanmam gerek Atatürk'e hediye etmek için!" diye heyecanlanan Buket!

Ve gittiler... Buket gitti, Emir gitti, Ömer gitti, Süeda gitti, Halide gitti, Kadir gitti. Haftanın başında kardeşleri geleceği için telaşla temizlik yapan, koli taşıyan, özenle yatak hazırlayan, bilmece ezberleyen, oyun öğrenen gönüllüler; çocukların geldiği o ilk pazar günü sesle, neşeyle, renkle dolan koridorlarda kalakaldı onlar gidince. Koridorlar boş, sessiz, yalnız... Onları cümbüşe çevirecek çocuklar olmayınca o koridorlar da artık anlamsız. Biz ilk yarlarımız için varmışız, onlarla anlamlıymışız. "Ben düşündükçe var dünya, ben yok o da yok." Diye çnladı Hayyam kulaklarımızda, son koliler depoya taşınırken. Yüreğine dokunulacak bir çocuk oldukça varmış İlkyar, onlar yokken biz de yokmuşuz. Var olsunlar çocuklarımız, onlarsız tatsız tuzsuzmuşuz.

Geriye zihnimde yankılanan bir cümle kaldı bu haftanın cümbüşünden. "Ben çok küçükmüşüm." dedi Buket, bir hocamızın seminerinin ardından. "Çok büyük insanlarla tanıştım burada ve gördüm ki ben çok küçükmüşüm. Benim büyümem lazım Gizem Abla, çok büyümem lazım."

Selam olsun büyümeye ilham olanlara, selam olsun büyümek için çalışanlara ve selam olsun büyümek için çalışanlara destek olacıklara!

Gizem Yaz
Boğaziçi Üniversitesi
Kimya Mühendisliği 3